

Sygn. akt III Cz 787/15

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SO Danuta Pacześniowska

Sędziowie: SO Leszek Dąbek (spr.)

SO Marcin Rak

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2015 r. w Gliwicach na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa S. L.

przeciwko W. K.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 9 czerwca 2014 r., sygn. akt I C 402/13

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Marcin Rak SSO Danuta Pacześniowska SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Cz 787/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrze w postanowieniu z dnia 9 06 2014r. oddalił wniosek pozwanego W. K. o zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności nadanego wyrokowi zaocznemu tego Sądu z dnia 20 03 2014r. uznając, że „nie może stwierdzić, że niestawiennictwo pozwanej na rozprawie było niezawinione”.

Orzeczenie zaskarżyła **pozwana W. K.**, która wносиła o jego zmianę i „zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności” oraz zasądzenie jej rzecz od powoda zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Zarzucała, że przy ferowaniu postanowienia popełniono błąd w ustaleniach faktycznych poprzez błędne przyjęcie, że stopień niepełnosprawności pozwanej pozwalał jej na samodzielne stawienie się na rozprawie w dniu 20 03 2014, w sytuacji, gdy nie jest ona samodzielna i do poruszania się na większe odległości potrzebuje pomocy osób trzecich.

Ponadto zarzucała, że naruszono prawo procesowe regulacje art. 346 §1 k.p.c.

w związku z art. 243 k.p.c. co mało wpływ na treść zapadłego orzeczenia poprzez przyjęcie, że nieostała spełniona jedna z przesłanek zawieszenia rygoru natychmiastowej wykonalności wskazana w art. 346 § 1 k.p.c., w sytuacji gdy uprawdopodobniła, że jej niestawiennictwo na rozprawie w dniu 20 03 2014r. nie było zawinione.

W uzasadnieniu zażalenia między innymi podnosiła, że załączyła do sprzeciwu

od wyroku zaocznego kserokopię legitymacji osoby niepełnosprawnej, z której wynika, że jest osobą niepełnosprawną w stopniu znacznym i nie jest zdolną do samodzielnej egzystencji a istotne sprawy urzędowe załatwiała jej syn P. P., który w czasie kiedy odbywała się sprawa nie był obecny w kraju. Osobisty odbiór przez nią wezwań na rozprawę oraz ustanowienie pełnomocnika było możliwe dzięki pomocy jej syna, gdyż nie była ona samodzielnie wejść i zejść ze schodów oraz pokonać odległości większej niż kilkadziesiąt metrów bez pomocy osób trzecich.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Regulacja art. 346 § 1 k.p.c. jednoznacznie wymaga, żeby **strona pozwana uprawdopodobniła** przewidziane w niej okoliczności faktyczne uzasadniające zawieszenie rygoru natychmiastowej wykonalności.

Pozwana wnosząc wniosek o pozbawienie wyroku rygoru natychmiastowej wykonalności ograniczyła się do stwierdzenia, iż „podobnie jak powód również jest osobą o znacznym stopniu niepełnosprawności, w związku tym niemożliwy była jej udział w sprawie w rozprawie w dniu 20 03 2014r.” oraz dołączyła do niego „Wypis

z treści orzeczenia lekarza orzecznika ZUS” z dnia 4 02 1998r., z którego wynika,

że jest „całkowicie niezdolna do pracy i niezdolna do samodzielnej egzystencji” .

Samo w sobie nie stanowi to jednak, że nie jest ona w stanie samodzielnie się poruszać oraz że z przyczyn obiektywnych nie mogła w dniu rozprawy skorzystać

z pomocy osób trzeci w celu stawienia się na rozprawę, co uprawdopodobniałoby,

że jej niestawiennictwo na rozprawie było niezawinione.

Równocześnie Sąd Rejonowy trafnie wskazała, że skarżąca poza swym miejscem zamieszkania (w palcówce operatora pocztowego) osobiście odebrała dwa wezwania na rozprawę oraz ustanowiła w sprawie fachowego pełnomocnika,

co w drodze domniemania faktycznego (art. 321 k.p.c.) pozwala przyjąć, że może się ona samodzielnie poruszać.

Jakkolwiek skarżąca w zażaleniu zakwestionowała to domniemanie, podnosząc, że osobiste odebranie przez nią wezwań na rozprawę oraz ustanowienie pełnomocnika było możliwe tylko dzięki pomocy jej syna (nie była ona samodzielnie wejść i zejść ze schodów bez jego pomocy) oraz że w dniu rozprawy jej syn przebywał poza krajem, to w żaden sposób okoliczności tych nie uprawdopodobniła (np. poprzez zaoferowanie Sądowi możliwości wysłuchania jej syna, czy też innych osób które potwierdziłyby te okoliczności),

Z tej przyczyny przyjęte przez Sąd pierwszej instancji – w drodze domniemania faktycznego – okoliczności dotyczące możliwości samodzielnego poruszania się przez skarżącą nie zostały podważone i tym samym trafna jest jego konstatacja,

że w materiale sprawy nie można stwierdzić, że „niestawiennictwo pozwanej na rozprawie było niezawinione”, co czyniło wniosek skarżącej bezzasadnym.

Znajduje to prawidłowe odzwierciedlenie w zaskarżonym postanowieniu, wobec czego zażalenie skarżącej jako bezzasadne w rozumieniu regulacji art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. podlegało z jej mocy oddaleniu.

Resumując zaskarżone orzeczenie jest prawidłowe i dlatego zażalenie pozwanej jest bezzasadne oddalono w oparciu o regulację art. 385 § 1 k.p.c.

w związku z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c.

SSO Marcin Rak SSO Danuta Pacześniowska SSO Leszek Dąbek